

Teza: pozostawienie odwołania bez rozpoznania.

W odwołaniu Obwinionej zawarto zarzut dotyczący wymierzonej kary dwóch lat zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, co do której zawarto porozumienie przed rozprawą, co oznacza naruszenie zakazu wynikającego z treści art. 447 § 5 k.p.k., stanowiącego o ograniczeniu podstaw odwoławczych. Takie porozumienie może być wprawdzie zaskarżalne ale tylko w wypadku zaistnienia uchybienia o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 k.p.k.

Sygn. akt WO-149/20

POSTANOWIENIE

z dnia 18 marca 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Michał Łukasik

Sędziowie: SWSD Marta Stryjek

SWSD Piotr Karwat

Protokolant: Adam Wolan

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krzysztofa Żmudy

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2021 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego M. P.

obwinionej o to, że: w okresie od dnia 23 października 2016 r. do dnia 21 sierpnia 2018 r, w S. nie wykonała zlecenia przyjętego od M. M., obejmującego wytoczenie w jego imieniu powództwa o zapłatę przeciwko (...) S.A. w W. dotyczącego zwrotu kwot pobranych przez bank na cel ubezpieczenia niskiego wkładu własnego w związku z zawartą umową o kredyt hipoteczny oraz reprezentowania klienta przed sądem w tej sprawie i pomimo tego utrzymywała klienta w błędnym przeświadczeniu, że wniosła skutecznie pozew i wywołany nim proces przeciwko bankowi się toczy, a następnie udzielała klientowi nieprawdziwych informacji, że został wydany korzystny dla niego wyrok sądu I instancji oraz że jest nieprawomocny, gdyż pozwany bank wniósł od tego wyroku apelację jak również przesłała klientowi skan rzekomego wyroku sądu I instancji wraz z uzasadnieniem oraz skan rzekomej apelacji od tego wyroku

tj. o czyn z art. 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych w związku z art. 6, art.11 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

za który to czyn orzekł o uznaniu Obwinionej radcy prawnego, M. P., winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego we wniosku o ukaranie i za powyższy czyn wymierzył karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 2 lat, dodatkowo orzekł zakaz wykonywania patronatu na czas 6 lat oraz obciążył kosztami postpowania w kwocie 2.000,00 zł

z powodu odwołania Obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w S. z dnia 17 czerwca 2020 r., sygn. akt D/OSD 9/20

postanawia:

1.

na podstawie art. 430 § 1 w związku z art. 429 § 1 kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2020 r. poz. 75) pozostawia odwołanie bez rozpoznania,

2.

kosztami postępowania obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Z protokołu przesłuchania Obwinionej przeprowadzonego 3 lutego 2020 r. RD/49/2019/BB wynika, że wyraziła ona wolę skorzystania z trybu przewidzianego w art. 335 § 1 kpk i uzgodniła z Rzecznikiem Dyscyplinarnym, iż przedmiotem wniosku o wydanie orzeczenia i wymierzenie kary bez przeprowadzania rozprawy, za czyn opisany w postanowieniu z dnia 30 stycznia 2020 r. o przedstawieniu zarzutu, będzie kara zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 2 lat oraz dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na czas 6 lat.

Obwiniona została pouczona przez Rzecznika Dyscyplinarnego o treści art. 447 § 5 kpk odnośnie braku dopuszczalności podnoszenia zarzutów w odwołaniu określonych w art. 438 pkt 3 i 4 kpk związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa 343, 343a i art.387 co potwierdziła swoim podpisem (k. 153).

Orzeczeniem z dnia 17 czerwca 2020 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. w sprawie o sygn. akt D/OSD/9/20 uznał Obwinioną radcę prawnego, M. P., winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego we wniosku o ukaranie i za powyższy czyn wymierzył karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 2 lat, dodatkowo orzekł zakaz wykonywania patronatu na czas 6 lat oraz obciążył kosztami postępowania w kwocie 2.000,00 zł

Od tego orzeczenia Obwiniona, M. P., za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w S., wniosła 16 września 2020 r. do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie odwołanie co do kary zarzucając niewspółmierność zastosowanej kary bez należytego uzasadnienia wysokości wymierzonej sankcji dyscyplinarnej.

Zarządzeniem z dnia 21 września 2020 r. Przewodniczącego OSD w S. przyjęto środek zaskarżenia do rozpoznania jako wniesiony przez osobę uprawnioną i w terminie.

Z treści art. 447 § 5 k.p.k. wynika, że podstawą apelacji nie mogą być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4, związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 343, art. 343a i art. 387.

Przenosząc powyższe na rozpoznawaną sprawę należy wskazać, że w odwołaniu Obwinionej zawarto zarzut dotyczący wymierzonej kary dwóch lat zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, co do której zawarto porozumienie przed rozprawą.

Postawienie takiego zarzutu oznacza naruszenie zakazu wynikającego z treści art. 447 § 5 k.p.k. stanowiącego o ograniczeniu podstaw odwoławczych. Takie porozumienie może być wprawdzie zaskarżalne tylko w wypadku zaistnienia uchybienia o charakterze bezzwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 k.p.k.

W takim przypadku, działając na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. winna była zatem nastąpić odmowa przyjęcia środka odwoławczego, gdyż był on niedopuszczalny z mocy ustawy.

Należy wskazać na zamieszczoną poniżej tezę wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2018 r. SNO 5/18

Odpowiednie stosowanie art. 447 § 5 k.p.k. w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym na podstawie ustawy z 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych oznacza, że przewidziane w nim ograniczenie dotyczy również

stron postępowania, a więc obwinionego i rzecznika dyscyplinarnego. Przepis art. 447 § 5 k.p.k. nie ma natomiast zastosowania w wypadku wniesienia środka zaskarżenia przez podmiot nie będący stroną trybu konsensualnego, jako że ratio legis wprowadzenia tego ograniczenia istnieje tylko w odniesieniu stron porozumienia.

Przy braku odpowiedniego zastosowania tego przepisu przez przewodniczącego sądu dyscyplinarnego I instancji, działający w drugiej instancji Wyższy Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 430 § 1 postanowił pozostawić bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy, z powodu zajścia okoliczności określonej w art. 429 § 1 k.p.k.

Na to postanowienie, na podstawie art. 430 § 2 przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego.